

Ιερομόναχος Διονύσιος Μικραγιαννανίτης (1930-13 Μαΐου 1998)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Διονύσιος Μικραγιαννανίτης

Ιερομόναχος Διονύσιος Μικραγιαννανίτης

Γεννήθηκε στο Λαύριο Αττικής το 1930. Το 1946 προσήλθε στην Καλύβη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στη σκήτη της Μικράς Αγίας Άννης στην υπακοή του σεβασμίου Γέροντος Αβιμέλεχ († 1965). Στη ρασοευχή ελαβε το όνομα Χρυσόστομος και στη μεγαλοσχημία του Διονύσιος. Το 1953 χειροτονήθηκε διάκονος από τον μητροπολίτη Μιλητουπόλεως Ιερόθεο († 1956) και το 1959 πρεσβύτερος από τον Κώου Ναθαναήλ († 1978). Όλη του η ζωή πανθομολογουμένως υπήρξε καλογερική, αγωνιστική, αγιορείτικη.

Ιερομόναχος Διονύσιος Μικραγιαννανίτης, είχε εξ ουρανού το χάρισμα της εξομολογήσεως

Ιερομόναχος Διονύσιος Μικραγιαννανίτης, είχε εξ ουρανού το χάρισμα της εξομολογήσεως (φωτ. D.

Lyttle)

Εκεί που διακρίθηκε κυρίως ήταν ως εξομολογος-Πνευματικός πολλών μοναχών και λαϊκών. Ανέπαυσε χιλιάδες ψυχές με τη διάκριση, τη σύνεση και την αγάπη του. Το παύλειο λόγιο, «το επιεικές ημών γνωσθήτω πάσιν ανθρώποις», τον διακατείχε. Μάρτυρες τούτου τα πολλά και αγαπητά του πνευματικά τέκνα. Απέκτησε πολυμελή κι ευλογημένη συνοδεία.

Ieromonahos Mitrofanis Mikragiannanitis

Ιερομόναχος Μητροφάνης Μικραγιαννανίτης († 5.10.1997)

Δοκιμάσθηκε πολύ από ασθένειες και πειρασμούς. Στις 13.5.1998 υπέκυψε κατόπιν μακράς νοσηλείας. Στην εξόδιο ακολουθία του προσήλθαν πολλοί να προσευχηθούν για τη μακαρία ψυχή του και να τον προπέμψουν στην τελευταία του κατοικία, δίπλα στους τάφους των αιμνήστων: Γέροντος Γερασίμου († 1991) και ιερομονάχου Μητροφάνους († 1997), ανάμεσα στους βράχους όπου έζησε επί μισό

αιώνα.

Τον γνωρίσαμε ως άνθρωπο χαριτωμένο, γλυκό, φιλόξενο και νηφάλιο. Ήταν αφιλόδοξος, αγαπούσε το «λάθρα βιώσας», τη συναναστροφή μετά σεβασμίων Γερόντων. Με τον ωραίο του τρόπο επιθυμούσε «πάντας σωθήναι και εις επίγνωσιν αλήθειας ελθείν». Κατά τον πνευματικό του υιό μητροπολίτη Βέροιας κ. Παντελεήμονα: «Άσκηση, προσευχή, αγώνας αδιάκοπος και εντατικός, αλλά πάνω απ' όλα η πανσθενουργός χάρη του Θεού που πλημμύριζε την ψυχή του π. Διονυσίου, τον έκανε διακριτικό πνευματικό, στοργικό πατέρα, σοφό και απλανή οδηγό των ψυχών που προσέφευγαν σ αυτόν».

Ο Ιερομόναχος Διονύσιος (μπροστά) με τον Γέροντα Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη, επιστρέφον

Image not found or type unknown

Ο Ιερομόναχος Διονύσιος (μπροστά) με τον Γέροντα Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη, επιστρέφοντας από τη μονή Αγίου Παύλου στη Μικρά Αγία Άννα.

Άλλο πνευματικό του τέκνο, ο πρωτοσύγκελλος της μητροπόλεως Γορτύνης αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Παπαδάκης, γράφει πολύ ωραία γι' αυτόν: «Στο πετραχήλι σου βρήκα τον χαρισματούχο εξομολόγο-θεραπευτή. Όχι τον δικαστή. Βρήκα αυτόν που μπορούσε να αναπαύει απόλυτα τον άγιο ασκητή, τον Επίσκοπο, το Μοναχό, τον Ιερέα του κόσμου, τον φοιτητή, τον ηθοποιό, τον τραγουδιστή, τον όποιο καλλιτέχνη, τον επιστήμονα, τον βιοπαλαιστή, τους πάντες, μέχρι και τον έσχατο αδελφό. Εξομολογούσες πάντα όρθιος στο στασίδι σου, παρά την κόπωση σου από τις δουλειές και το σοβαρό πρόβλημα της υγείας σου. Μπορούσες για πολλή ώρα να ακούς και να βλέπεις το ξεδίπλωμα της ψυχής με σοβαρότητα, γλυκύτητα και αταραξία αισθημάτων και συναισθημάτων. Ποτέ δεν είχες το “ύφος” του “μεγάλου” και του “καθαρού”. Είχες για όλα κατανόηση και έσπευδες με σπλάχνα οικτιρμών να κάνεις τον εξομολογούμενο να νιώθει άνετα “εν τη οικία του Πατρός του”, να τον ενθαρρύνεις να μιλήσει άφοβα και μετά να τον οδηγείς στη διόρθωση, με τους φωτισμένους τρόπους της πολύχρονης εμπειρίας σου. Γνώριζες να δίνεις καταπληκτικές λύσεις σε δύσκολα προβλήματα, διότι ήσουν χαριτωμένος άνθρωπος. Γνώριζες να στηρίζεις τα θεμέλια του προσωπικού πνευματικού αγώνα του καθενός, μα και να γαληνεύεις την ψυχική τρικυμία με μόνο το βλέμμα σου. Είχες την ίδια σταθερότητα της χαμογελαστής και ειρηναίας συμπεριφοράς μετά την εξομολόγηση, όπως την ώρα που μας υποδεχόσουν ως επισκέπτες. Στάθηκες υπόδειγμα πνευματικής πατρότητας. Κανένα δεν κάλεσες κοντά σου, κανένα δεν κράτησες άθελά του, κανένα δεν απομάκρυνες. Κανένα δεν λύπησες, κανενός δεν πρόδωσες την εμπιστοσύνη. Όχι μόνο δεν τραυμάτισες ψυχικά κανένα, αλλά έγινες για πολλούς από μας ο Καλός Σαμαρείτης που “κατέδησες τα τραύματά” μας “επιχέων έλαιον και οίνον” τη Χριστοειδή ευσπλαχνία του. Δεν αποστράφηκες ακόμα και τη λέπρα της οποίας ψυχής. Η αγία σου καρδιά είχε χώρο για όλους. Και είχε μόνο εισόδους. Όχι εξόδους! Η παρουσία σου μας γέμιζε σιγουριά. Ο λόγος σου μας ανέπαυε. Η προσευχή σου ήταν η σκέπη μας. Με όλα αυτά και με άλλα αμέτρητα, σφράγισες ανεξίτηλα την εν Χριστώ ζωή μας. Και μετά την κοίμησή σου σε νιώθουμε σαν δεύτερο Άγγελο φύλακά μας. Όσοι από κοντά σε γνωρίσαμε, αν και θα θέλαμε να πλέξουμε εγκώμιο για την ποιότητα της πνευματικής σου πατρότητας, “σοί δε αρκέσει η μαρτυρία” του Οσίου Γέροντος Εφραίμ του Κατουνακιώτου, ότι είχες εξ Ουρανού το χάρισμα της εξομολόγησης». Ήταν αλήθεια, λέγουν πολλοί, χαρισματούχος Πνευματικός.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Παντελεήμονος Βέροιας μητροπ., Ιερομόναχος Διονύσιος Μικραγιαννανίτης ο Πνευματικός, Παύλειος Λόγος, 23/1998, σσ. 26-27. Χρυσοστόμου Παπαδάκη αρχιμ., Οι όσιοι Παρθένιος και Ευμένιος και η Ιερά Μονή Κουδουμά, Μοίρες 2003, σσ. 13-

14.

**Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων
αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Γ΄ 1984-2000, σελ. 1439-1443**